

пости на нашитѣ историци, които доведоха живота на Ботйова до сжщия оня абсурдъ, до който той довеждаше Браилската полиция.

Захари Стояновъ наниза слѣднето: учителъ въ Александрия, отиване съ Желю въ Одеса за нѣкакви 3000 пушки и бѣгство отъ тамъ, сетнѣ че въ Букурещъ въ пустата воденица другарѣтъ му полудѣлъ, че тука Ботйовъ всѣка вечеръ изгонвалъ една кучка, която заварвалъ да лежи въ сламата, че все въ сжщата воденица подгонилъ нѣкакви любящи се аристократи и аристократки, които занесли гювечъ и вино да си правятъ джумбушъ далечъ отъ Букурещъ, че прѣзъ лѣтото 1870. година Ботйовъ билъ между Исмаилъ и Тулча срѣдъ Дунава въ една балта, че тука той искалъ да става царъ на циганитѣ, че сжщата година, м. септември, постъпилъ учителъ въ Исмаилското училище, че отъ тука задигналъ нѣкакви 20—30 жълтици, защото не му платило училищното настоятелство, че пехливанствувалъ кждѣто завърне, че при разбиването на еди коя каса Ботйовъ си забравилъ шапката, въ която полицията намѣрила в. Дума, че лежалъ въ Фокшанския затворъ безъ да е билъ нѣкога въ Фокшанъ, и че бѣгалъ изъ куминитѣ на сжщия затворъ, че при обирѣтъ на турчина въ Мачинъ, всѣки отъ компанията, вмѣсто пари, задигналъ по единъ денкъ тютюнъ, че влизалъ въ кжщата на Симова нощно врѣме, пробивалъ стѣна, борилъ се съ нѣкаква квачка (кокошка), която одушилъ, когато се провиралъ прѣзъ прокопаната отъ него дупка, че какъ щѣлъ да души Симова въ покоитѣ му, но го заплюлъ и излѣзналъ, че какъ отишелъ въ Букурещъ, станалъ словослагателъ на в. Свобода, а „останалитѣ му другари не го напушали още, па и не го знаели дѣ се намира и въ какво е положение“, че „подиръ“ това Б. миналъ въ Бурлатъ за да извърши „два-три подвига“ и още много други, безъ да подозира авторѣтъ на тие глупости, че: 1. Ботйовъ никога не е стѣпвалъ